

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BẢY
VÙNG LÊN TRONG LƯỚI

Dọc theo bờ suối, cứ cách một khoảng là lại có heo, gà vịt lội đầy, nước có đó nhưng không làm sao uống được.

Không gấp không hưỡn, Trầm Lăng cứ từ từ bước tới, đúng y như kẻ nhàn tản ngao du...

Chu Thất Thất choàng lấy cổ Trầm Lăng và gục đầu trên vai hắn. Vành môi mọng ướm ngày nào, bây giờ đã tái ngắt khô queo. Tròng mắt trong vút như pha lê của nàng bây giờ cũng nổi lên nhiều tia máu đỏ lòe đỏ...

Nhưng chỉ cần được gần Trầm Lăng là nàng không lo lắng gì nữa cả...

Hùng Miêu Nhi giọng nói gần như muốn khàn khàn:

- Trầm Lăng, anh đang nghĩ gì thế?

Trầm Lăng mỉm cười và thỉnh linh móc từ trong túi ra một vật tròn tròn, ánh sáng chiếu ngời qua mấy kẽ tay...

Không biết Trầm Lăng định làm cái trò gì, Hùng Miêu Nhi nhăn mặt:

- Cái gì thế ?

Trầm Lăng cười:

- Đố anh đấy?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu uể oải:

- Chịu, không đoán được.

Vương Lâm Hoa cười nhạt:

- Giờ phút này Trầm huynh còn có thể ở đó đó chơi thì quả là ngây thơ, quả là khả ái vô cùng.

Không thèm trả lời Vương Lâm Hoa, Trầm Lăng ngó Hùng Miêu Nhi:

- Hùng huynh đã từng thấy tôi dùng qua ám khí chưa nhỉ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Chưa.

Trầm Lăng nói:

- Vì thế mà các vị cho rằng tôi không biết về ám khí, có phải thế không?

Vẫn chưa biết ý định của Trầm Lăng nên Hùng Miêu Nhi không muốn nói mà chỉ gật đầu cầm chừng:

- Ủ, ừ...

Trầm Lăng cười:

- Anh lầm rồi, tôi học võ từ hồi còn để chỏm, không thứ nào là không biết, kể cả khinh công cũng vào hạng tuyệt đỉnh thì ba cái thứ ám khí vo ve ấy có nghĩa gì mà không thể biết?

Khi không vụt thấy Trầm Lăng tự khoe khoang, một việc mà không bao giờ hẳn có, cho dù bằng một thái độ tế nhị, Hùng Miêu Nhi hết sức lấy làm lạ nhưng chỉ còn biết cười gượng gạo:

- Đúng, đúng... tôi lầm...

Chu Thất Thất cười nụ:

- Là một con người hành sự quang minh chính đại cho nên không thích dùng ám khí chứ có gì mà không biết.

Trầm Lăng cười:

- Có lý chứ không phải hoàn toàn đúng.

Hùng Miêu Nhi cự nự:

- Thì nói đại cho người ta nghe coi.

Trầm Lăng cười:

- Sở dĩ tôi không dùng ám khí là tại vì ám khí của tôi quá độc.

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt:

- Sao...

Trầm Lăng dứ dứ tay:

- Đây là ám khí mà từ lâu tôi không bằng lòng dùng đến...

Thấy từ trong kẽ tay của Trầm Lăng lóe ra ánh sáng, Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Đó...đó là thứ ám khí gì vậy?

Trầm Lăng cười:

- Tên của nó làn " Cửu Thiên Thập Địa Đưu Hồn Thần Châm" . Bất luận là ai, chỉ cần bị nó chạm nhẹ vào da, trong vòng nửa tiếng đồng hồ sẽ phát độc chết, da thịt

người ấy sẽ rửa thành một đồng nước vàng. Khắp trên thiên hạ ngày nay không có thuốc nào cứu nổi.

Vương Lâm Hoa nói giọng lạnh lạnh:

- Thứ ám khí cực độc đó chưa chắc chỉ có mình Trầm Lăng biết dùng thôi đâu.

Trầm Lăng cười:

- Thứ ám khí này còn có một chỗ hiểm khác nữa.

Vương Lâm Hoa chưa kịp hỏi thì Trầm Lăng đã nói tiếp:

- Nói ra có lẽ có người sẽ không tin, bởi vì thứ ám khí này nó có một sức hút tự nhiên, y như có một ma lực siêu hồn, tôi chỉ cần nhích tay lên...

Trầm Lăng đưa tay trở qua trở lại và nói luôn:

- Một khi Siêu Hồn Thần Châm bay thì bất cứ đối phương ẩn một nơi kín đáo cách mấy, tự nó, nó cũng sẽ tìm ngay đến.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Lại có thứ ám khí lợi hại như thế nữa à ?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Nhớ như là tôi chưa từng nói dối anh lần nào cả...

Quay qua nhìn đám cây rậm sau mõm đá, Trầm Lăng cao giọng lạnh lùng:

- Nhưng để cho anh thấy rõ hơn, anh cứ nhìn theo lùm cây đó nhé.

Trầm Lăng nói chưa dứt tiếng thì trên tàng cây, từ phía sau hốc núi, mười mấy bóng đen ào ào tung ra, y như một bầy chuột bị chó săn đuổi...

Trầm Lăng ngó theo cười lớn:

- Sao ? Anh thấy ám khí của tôi lợi hại rồi chứ ? May mà chưa tung ra mà thiên hạ đã hoảng hồn rồi thấy chưa ?

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Quả đúng là lợi hại nhưng thật tình thì tôi chưa nghe ai nói đến thứ ám khí lợi hại như thế bao giờ... Đâu, anh cho tôi xem thử nó một chút coi.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Tại hạ cũng muốn được ghé mắt qua một chút.

Trầm Lăng thấp giọng:

- Thật ra thì nó cũng không có gì lạ cho lắm...

Chu Thất Thất giục:

- Thì cho xem nó đi.

Trầm Lăng nhìn nàng cười:

- Nhưng kẻ nóng xem hơn hết thì lại chính là cô. Có phải thế không?

Bị đánh trúng tim đen, Chu Thất Thất đỏ mặt nguyệt dài...

- Đây, muốn xem thì cứ xem...

Hắn xòe nhũn tay ra, Hùng Miêu Nhi, Chu Thất Thất và Vương Lân Hoa đưa mắt nhìn ngơ ngác...

Vật sang sáng mà Trầm Lăng cầm trong tay từ nãy giờ không phải là ám khí mà là một...nén bạc.

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Cái...cái gì kỳ cục vậy?

Trầm Lăng cười:

- Đây không phải là Đưu Hồn Thần Châm mà là "Hù Người Thần Châm" ...

Hùng Miêu Nhi cười ha hả:

- Biết rồi, biết rồi. hay, quá là hay.

Chu Thất Thất cũng vỗ tay:

- Tôi biết mà, trên đời làm gì có thứ ám khí như hắn nói...tôi biết hắn dọa người ta mà...

Hùng Miêu Nhi nói:

- Lợi hại ở chỗ đó đấy chứ. Thứ ám khí độc khác thì chờ tung ra mới thấy, còn thứ này thì mới nói không là đã có thiên hạ chạy bắn khói rồi.

Vương Lân Hoa khẽ lắc đầu:

- Đây là một kế hay nhưng mình cũng vẫn không còn đường...bây giờ muốn chạy cũng không biết phải chạy đi đâu...cho nên dù có dọa được đám do thám đó cũng chẳng có lợi ích gì cả.

Hùng Miêu Nhi cười nhỏ lại và cuối cùng nín hần. Câu nói của Vương Lân Hoa quả thật sát với tình hình...

Khoái Lạc Vương vẫn ngồi trên bàn rượu nhưng vẻ mặt của ông ta hơi có phần cau lại, hình như trong lòng đã cảm thấy bất an...

Ông ta vừa nâng chén rượu lên chợt thấy mười mấy gã thiếu niên áo đen xông chạy vào, đáng diệu người nào xem chừng cũng đã cuống quýt...

Khoái Lạc Vương cố làm ra vẻ bình tĩnh, vỗ bàn:

- Chết bầm, ai gọi chúng bay về làm gì thế?

Đám thiếu niên áo đen dấn đầu mọp xuống:

- Bẩm cáo Vương Gia...Trầm Lăng...Trầm Lăng...nó...

Khoái Lạc Vương quắc mắt:

- Trầm Lăng làm sao ? Bẩm Vương chưa ra tay mà hắn đã dám...

Tên thiếu niên áo đen dấn đầu mọp xuống:

- Bẩm...bẩm hắn chưa làm gì, nhưng... ám khí của hắn...

Khoái Lạc Vương cau mày:

- Trầm Lăng dùng ám khí ? Mà ám khí như thế nào mới được chứ ?

Gã thiếu niên áo đen ấp úng:

- Bẩm...hắn chưa...ném ra.

Khoái Lạc Vương đập bàn giận dữ:

- Ám khí chưa ném ra thì cái đám vô dụng của chúng bây đã chạy rồi ? Thế mà chúng bay còn dám mang mặt về đây nữa à ?

Gã thiếu niên áo đen dập đầu sát đất:

- Bẩm...bẩm Vương Gia, nếu chờ hắn ném ra thì bọn thuộc hạ sẽ không còn về yết kiến Vương Gia được nữa...

Khoái Lạc Vương càng giận dữ hơn nữa:

- Đồ ăn hại, đám bây quả là đồ vô dụng.

Gã thiếu niên bạo gan nói lớn:

- Bẩm Vương Gia, thứ ám khí đó gọi là Cửu Thiên Thập Địa Sư Hồn Thần Châm. Thứ ám khí này có tính linh...bất cứ ai núp nơi nào, tự nó , nó cũng tìm đến ngay chỗ ấy...

- Cái gì gọi là Cửu Thiên Thập Địa Sư Hồn Thần Châm ? Mà bọn người có thấy nó ra làm sao không chứ ?

Gã thiếu niên áo đen ngập ngừng sợ sệt:

- Bẩm...thuộc hạ...nghe hắn nói...

Khoái Lạc Vương quắc mắt:

- Chỉ nghe hần nói mà bọn ngươi đã tin rồi à ?

Gã thiếu niên áo đen nói:

- Bẩm Vương Gia, thuộc hạ không thể không tin.

Khoái Lạc Vương quát lớn:

- Tại là sao ? Tại làm sao lại không thể không tin ? Bọn ngươi có biết Trầm Lăng đã cố ý dọa bọn ngươi không ? Hừ, trong khắp thiên hạ làm gì có thứ ám khí kỳ dị như thế ấy chứ?

Gã thiếu niên áo đen sợ quá đập đầu gần chảy máu :

- Giá như mà người khác nói thì thuộc hạ nhất định sẽ không tin nhưng đây lại là chính miệng Trầm Lăng nói ra.

Khoái Lạc Vương nạt lớn:

- Bọn ngươi sợ hần như thế à?

Gã thiếu niên áo đen run rẩy:

- Bẩm...bẩm...chúng thuộc hạ quả... cũng có hơi sợ hần...

Khoái Lạc Vương giận xanh mặt nhưng không làm sao hơn được, ông ta chỉ cười gằn:

- Giỏi, Trầm Lăng...giỏi lắm, chỉ bằng vào một vài câu nói băng quơ mà ngươi đã làm cho đám thuộc hạ mai phục của bản vương phải bỏ chạy...hừ, hừ... giỏi, nhưng ngươi cũng đừng mong thoát được...

Nhìn giọt đồng hồ trước bàn, Khoái Lạc Vương nói gằn từng tiếng:

- Một trăm tám mươi tay cung nỏ, vòng vây tối hậu của bản vương đang chờ đợi ngươi...Trầm Lăng ơi ! Trầm Lăng, bản vương đâu có điên gì thả ngươi, nếu quả còn có một con đường thoát được...

Chu Thất Thất kéo tay Trầm Lăng:

- Có thể thoát khỏi Khoái Lạc Vương rồi, bây giờ chúng mình hãy chạy mau đi !

Vương lân Hoa cười buồn:

- Ra khỏi Khoái Lạc Lâm cũng chưa chắc đã thoát được nhưng dù gì vẫn đỡ hơn ở trong đám rừng này. Nếu tính cho đúng giờ thì chúng ta chắc có thể ra kịp.

Trầm Lăng lắc đầu:

- Mình không ra Khoái Lạc Lâm.

Vương Lâm Hoa cau mặt:

- Không ra? Ở lại trong này à ?

Trầm Lăng gật đầu:

- Phải, chúng ta phải ở lại trong cái vùng Khoái Lạc Lâm này.

Vương Lâm Hoa trở mặt kêu lên:

- Trầm Lăng điên rồi à ?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Thật tình Vương huynh không nghĩ ra cái lẽ tại sao phải ở trong này à ?

Trầm Lăng thấp giọng:

- Thả cộp dễ nhưng bắt cộp rất khó, Khoái Lạc Vương đã tính đúng rằng bọn mình không còn có ngõ nào để thoát được, nếu hắn không chắc mười phần như thế thì nhất định không bao giờ hắn lại thả mình.

Vương Lâm Hoa rùn vai:

- Cũ quá, nói chuyện đó hơi nhảm.

Không kể đến việc xoi mói của Vương Lâm Hoa, Trầm Lăng cứ nói:

- Con người ấy mà thành nên đại nghiệp, một phần lớn là nhờ vào sự cẩn thận. Cho dù biết rằng sự đói khát sẽ làm cho bọn mình không chịu đựng nổi nhưng hắn cũng không bao giờ dễ dàng để cho chúng mình ra khỏi Khoái Lạc Lâm...

Vương Lâm Hoa ngắt lời:

- Tự nhiên, hắn đã xem chúng ta là đại thù địch của hắn thì tự nhiên là phải cẩn thận chứ sao...

Nói đến đây, Vương Lâm Hoa vụt thoáng hơi suy nghĩ và giọng hắn đổi ra nghiêm nghị:

- Đúng rồi, tôi mới nghĩ ra, nhất định hắn sẽ không để cho mình ra khỏi được Khoái Lạc Lâm, nhất định hắn có sự bố trí khác nữa...

Trầm Lăng nói:

- Bên ngoài Khoái Lạc Lâm, hắn còn một lực lượng mai phục sẵn, một lực lượng mai phục cuối cùng, mà đối với mình, sự mai phục đó được xem là trí mạng. Nếu chúng ta không ra khỏi Khoái Lạc Lâm thì thôi, bằng như ra được, chỉ cần nhích khỏi ra một bước thôi, cũng e rằng...

Chu Thất Thất sốt ruột kêu lên:

- Thế thì chúng ta phải làm sao ? Chẳng lẽ bó tay chịu chết ở đây ư ?

Trầm Lăng thấp giọng:

- Sinh mạng của chúng mình hôm nay có bảo đảm được chăng là ngay trong Khoái Lạc Lâm này thôi, chúng ta hãy tìm một chỗ núp kín đáo, chờ đến khi trời tối rồi sẽ tìm cách thoát ra.

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Nhưng trong Khoái Lạc Lâm này làm gì có chỗ kín đáo để chúng ta có thể làm chỗ ẩn mình ?

Hùng Miêu Nhi xen vào:

- Bây giờ trong Khoái Lạc Lâm này bầy rập giường ra từng gốc cây ngọn cỏ, nơi nào cũng có thể có mai phục, để chi tìm được một chỗ an toàn.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Có chứ sao không, vì biết có chỗ an toàn cho nên tôi mới tìm cách làm cho bọn thám tử của Khoái Lạc Vương chạy hết để chúng không thể biết được hướng đi của mình.

Vương Lâm Hoa nói:

- Bọn thám tử ở đây tuy đã chạy hết nhưng ở phía trước vòng vây của chúng vẫn còn...

Trầm Lăng thấp giọng:

- Họ ở phía trước nhưng ta đâu có đi lên phía đó ? Chúng ta đi trở lại đằng sau, đi lộn lại con đường mình đã qua. Họ đã dẹp hết rồi bởi vì Khoái Lạc Vương tưởng rằng mình cứ theo con đường này mà đi về phía trước chứ không bao giờ đi lộn lại...

Chu Thất Thất trố mắt:

- Nhưng... nhưng mình đi đâu mới được chứ ?

Hùng Miêu Nhi cũng xôm tới hỏi:

- Mà trong Khoái Lạc Lâm này còn có chỗ nào là chỗ an toàn cho mình ?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Các người cứ việc theo tôi rồi tức khắc sẽ biết.

Vương Lâm Hoa ngửa mặt thở dài:

- Cũng mong rằng anh tính đúng...thời gian mà chúng ta còn lại xem chừng không được nửa tiếng đồng hồ...

oOo

Cầm chiếc đĩa chắm vào chén rượu, Khoái Lạc Vương vẽ vẽ trên mặt bàn...

Ông ta vẽ địa đồ của Khoái Lạc Lâm và miệng cứ thì thầm:

- Trăm lăm bây giờ đang ở đây... coi đây, từ trạm canh thứ mười hai đến trạm canh thứ ba mươi đã bị hấn làm sợ mà chạy hết...nhất định hấn sẽ do con đường này mà đi tới...

Khoái Lạc Vương vụt quăn chiếc đĩa, gọi lớn:

- Tam thập nhất, tam thập nhị, tam thập tam...ba trạm canh đó còn có mặt tại vị trí không?

Một gã đại hán bước ra cúi rạp mình:

- Bẩm Vương Gia, tất cả đều còn y tại chỗ.

Khoái Lạc Vương gật lớn:

- Tại sao cho đến bây giờ vẫn không có báo tin về?

Gã đại hán cúi đầu:

- Bẩm Vương Gia, việc đó thuộc hạ không được biết.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Ai chỉ huy mấy trạm canh này?

Đàng sau, một gã thiếu niên áo đen bước đến cúi mình:

- Bẩm Vương Gia, những trạm canh đó do thuộc hạ điều khiển.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Ngay bây giờ bên ngoài còn có bao nhiêu trạm ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ đáp:

- Trừ đệ ngũ đến đệ thập nhị đã về phục lệnh, từ đệ thập tam đến đệ tam thập đã vì sợ mà chạy về, hiện tại còn khoảng mười bốn trạm.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Mười bốn trạm đặt tại chỗ nào?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ nói:

- Mười bốn trạm bố trí khoảng cuối cùng, sát vòng đai Khoái Lạc Lâm. Bất luận bọn Trầm Lãng đi đâu cũng đều phải qua vòng đai đó.

Khoái Lạc Vương quắc mắt:

- Người có đoán chắc như thế không?

Gã Cấp Phong Kỵ Ỗ cúi đầu:

- Thuộc hạ đã quan sát kỹ càng địa thế Khoái Lạc Lâm, nhất định không thể có chuyện sơ suất được.

Khoái Lạc Vương cau mặt:

- Như thế thì tại sao tới giờ này mà vẫn chưa có tin báo ? Giờ ước hẹn không còn bao lâu nữa, chẳng lẽ bọn chúng cứ đứng y một chỗ không đi ?

Gã Cấp Phong Kỵ Ỗ nói:

- Tất có thể...Trầm Lãng rất có thể chưa đi tới.

Khoái Lạc Vương trừng mắt:

- Nói xàm, nếu còn bỏ được thì hẳn cũng sẽ bỏ mà đi chứ làm gì có chuyện đứng y một chỗ.

Gã Cấp Phong Kỵ Ỗ thoáng hơi sợ sệt:

- Hay là...là vòng đai đó đã bị Trầm Lãng phá đi rồi.

Khoái Lạc Vương lại gắt:

- Giờ giao hẹn chưa hết, làm sao hẳn lại dám hành động. Nhất định là không bao giờ Trầm Lãng lại dám liều lĩnh như thế.

Gã Cấp Phong Kỵ Ỗ cúi đầu:

- Vâng, vâng.

Khoái Lạc Vương nhướm mình lên:

- Còn đứng làm chi ? Tại sao chưa đi điều tra cho rõ ràng ?

Gã Cấp Phong Kỵ Ỗ cúi rạp mình lui trở ra ngoài...

Khoái Lạc Vương nhìn giọt đồng hồ khẽ nói qua tiếng rít:

- Trầm Lãng...Trầm Lãng...người đi đâu ? Hừ, trừ phi người chấp cánh mới mong thoát được thiên la địa võng của bản vương.

Qua một lúc khá lâu, Khoái Lạc Vương đã hỏi ngay:

- Chuyện đã ra sao rồi ? Nói mau !

Gã Cấp Phong Kỵ Ỗ cúi mình:

- Bẩm...Trần Lăng...Trần Lăng không có đi tới trước, tất cả vòng đai vẫn chặt chẽ nhưng bóng dáng hần thì...biến mất...

Khoái Lạc Vương rung động:

- Hần...hần không đi tới trước thì...hần ở đâu ? Không lẽ hần lại đứng y một chỗ à?

Gã Cấp Phong Kỵ Ỗ nói:

- Thuộc hạ đã đến chỗ cũ nhưng không có bọn chúng ở đó.

Khoái Lạc Vương trở mặt:

- Không có ở chỗ cũ thì hần...hần đi đâu ?

Gã Cấp Phong Kỵ Ỗ cúi đầu:

- Về nguyên tắc báo cáo của trạm canh thì...thì coi như...coi như đối phương đã...đã thất tung.

Khoái Lạc Vương nạt lớn:

- Đồ vô dụng, cái gì lại thất tung ? Đã nằm trong vòng lưới của ta, hần... hần có cánh à ?

Gã Cấp Phong Kỵ Ỗ cắn môi:

- Thuộc hạ cũng không tin như thế nhưng đã tìm khắp chỗ vẫn không thấy bóng dáng của bọn chúng, cho nên... cho nên thuộc hạ đành phải báo cáo...thất tung.

Khoái Lạc Vương giận dữ:

- Làm gì lại có chuyện như thế được ? Tại làm sao lại như thế ?

Gã Cấp Phong Kỵ Ỗ lại ấp úng:

- Nhưng...nhưng sự thật thì như...

Khoái Lạc Vương quát:

- Đồ vô dụng, câm miệng lại.

Gã Cấp Phong Kỵ Ỗ cúi rạp mình không dám trả lời...

Cô gái dâng rượu vút nói:

- Không đi tới trước, hay là hần đi ngược trở lại ?

Khoái Lạc Vương quắc mắt:

- Đi ngược trở lại ? Đi vào tử lộ à ? Bộ hần điên à ?

Nhưng rồi ông ta lại vỗ bàn kêu lên:

- À...đúng, bằng vào cái thông minh của Trầm Lăng, rất có thể khi làm cho các trạm canh sợ chạy mất, hắn sẽ...đi ngược trở lại phía sau.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cau mày:

- Nhưng...làm sao hắn dám...

Khoái Lạc Vương trầm giọng:

- Người không dám mà hắn dám.Trầm Lăng dám làm chuyện đó khi đã biết chắc trạm canh phía sau không còn nữa, và khi đoán rằng bản vương không nghĩ đến việc đó tự nhiên là hắn dám đi ngược trở lại...

Ông ta nắm tay đập mạnh xuống mặt bàn:

- Đúng là lợi hại...Trầm Lăng quả đúng là lợi hại...ngang dọc giang hồ suốt mấy mươi năm, bản vương chưa từng gặp một đối thủ nào như hắn, một đối thủ có thể làm cho bản vương phải thất đi một nước...

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ nói:

- Nhưng cho dù hắn có lui lại thật đi nữa thì...hắn sẽ phải đi đâu ?

Khoái Lạc Vương cười nhạt:

- Tự nhiên là hắn sẽ tìm một nơi kín đáo ẩn mình.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ thắc mắc:

- Nhưng trong vòng Khoái Lạc Lâm này, làm gì có chỗ cho hắn dung thân ?

Khoái Lạc Vương cười gằn:

- Đó chính là sự cùng đường của hắn. Hắn có đào đất cũng không làm sao trốn thoát. Hắn mà có thể trốn được đến ngày mai thì bản vương cũng xin phụng hắn.

Ngưng một giây, Khoái Lạc Vương chợt kêu lớn:

- Cấp Phong Đệ Nhất Kỵ Sĩ ở đâu ?

Một gã thiếu niên mang bài hiệu đệ nhất chạy ra cúi đầu:

- Thuộc hạ có mặt.

Khoái Lạc Vương nói:

- Người và hai đội cửa, thập kỵ mã suất lĩnh chín người đi sưu tra vùng Thính Đào Quán, nếu phát hiện dấu vết bọn Trầm Lăng thì lập tức báo hiệu bằng tên lửa nhưng đừng lộ mặt.

- Tuân lệnh!

Gã vòng tay lui nhanh ra ngoài...

Khoái Lạc Vương lại gọi:

- Cấp Phong Đệ Nhĩ Kỳ suất lĩnh hai đội thập nhất, thập nhị kỵ mã mang chín người sưu tra Tòng Hương Quán, làm y như lệnh trước...

Đúng là một " Niếu Hùng" như Trầm Lăng đã từng ca ngợi, chỉ ngồi một chỗ, Khoái Lạc Vương đã bố trí nhân mã dày đặc cả Khoái Lạc Vương. Sự bố trí chặn đầu một vòng đai rồi bên trong lại cho sức sào y như quây bùn bắt cá đó, thật cho dù bọn Trầm Lăng có chắp cánh cũng đừng hòng thoát được.

Ngồi lắng tai nghe hai đội nhân mã rầm rộ tung ra, Khoái Lạc Vương ngửa mặt cười sằng sặc:

- Trầm Lăng ơi ! Trầm Lăng...bản vương cũng cố thử xem người sẽ trốn nơi nào!

Bên ngoài, tiếng ngựa hí, tiếng chó sủa lên vang dậy, một cánh hướng về bên phải, một cánh hướng về bên trái tạo thành thế gọng kềm bừa cỏ, Khoái Lạc Vương vỗ tay cười lớn:

- Bằng vào thính giác " thần khuyển" của bản vương, bọn người thử trốn xem sao.

Thình lình, Trầm Lăng vụt nắm tay Chu Thất Thất kéo bừa xuống suối và miệng thì kêu lớn:

- Xuống, xuống hết.

Không một chút do dự, Hùng Miêu Nhi vội phóng theo...

Vương lân Hoa khẽ cau mặt nhưng rồi hấn cũng nhảy xuống và thở hắt ra:

- Trầm Lăng hành sự quả nhiên thật là chu mật !

Chu Thất Thất ngo ngắc:

- Làm cái gì vậy ? Đường bằng không đi, lại nhảy xuống suối làm chi ?

Trầm Lăng thấp giọng:

- Người thì rất khó theo dấu mình nhưng nếu chó sủa thì chúng đánh hơi giỏi lắm, chỉ có cách đi dưới nước mới có thể làm mất dấu mất hơi.

Chu Thất Thất cười:

- Thật không có việc gì mà Trầm Lăng lại không nghĩ tới...

Nàng nói mà lại liếc về phía Vương Lâm Hoa, ý muốn cho hắn phải nhận rằng hắn không thể bì với Trầm Lăng được.

Trầm Lăng làm thỉnh nhưng khi vừa nhảy xuống nước thì lập tức rượt đám heo, ngựa, bò, dê mà Khoái Lạc Vương thả dọc theo giong suối...

Chu Thất Thất hỏi:

- Rượt chúng làm chi vậy ?

Trầm Lăng cười:

- Một chút rồi biết. Khoái Lạc Vương thả thú xuống suối tính hại mình nhưng không dè bây giờ lại giúp mình...

Chu Thất Thất cau mày:

- Sao lại giúp mình ?

Trầm Lăng không nói, cứ cong lưng rượt bầy thú...

Ngựa nhanh chân chạy thẳng lên bờ, chó chạy tiếp theo, kế đó là bò dê và sau rốt là heo...

Chờ cho bầy thú lên hết trên bờ, Trầm Lăng vụt bẻ thốc Chu Thất Thất nhảy phóng lên lưng heo, ấn chân mượn đà vọt tới bầy bò, rồi từ trên lưng bò lấy đà phóng vút theo đàn ngựa...

Hùng Miêu Nhi và Vương Lâm Hoa cũng nhái y theo Trầm Lăng.

Cho đến lúc Trầm Lăng ngồi yên trên lưng ngựa thì khoảng cách từ đến bờ suối đã ngoài mười trượng...

Trầm Lăng ôm Chu Thất Thất ngồi trên một con ngựa, Hùng Miêu Nhi và Vương Lâm Hoa thì mỗi người một con. Cứ như thế, đàn ngựa dẫn đầu chạy băng băng, đám dê bò heo chó cũng nhắm mắt chạy theo...

Chu Thất Thất vẫn chưa hiểu được, nàng hỏi:

- Nhưng cái trò này nghĩa là làm sao ?

Trầm Lăng cười:

- Chó săn của Khoái Lạc Vương theo đến bờ suối là mất hơi, chúng không ngờ mình nhảy xuống nước, tự nhiên là đuổi sang hướng khác, và như thế là mình đã thoát được xa rồi. Biết chưa ?

Chu Thất Thất vỗ tay:

- Hay, hay quá...ngoài anh ra, nhất định không ai nghĩ ra cách này đâu.

Trầm Lăng cười:

- Không phải vậy đâu. Hùng Miêu Nhi, Vương Lâm Hoa và ngay chính cô vẫn có thể nghĩ ra hoặc hay hơn thế nữa không chừng nhưng tại có tôi rồi các người ỷ lại, làm cho sáng kiến cũng theo đó mà tiêu mất đi.

[Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com)